

BODROGKÖZ

A „BODROGKÖZI KULTUREGYESÜLET” HIVATALOS LAPJA

Megjelenik minden második szombaton
a „Zemplén” mellékleteként
Hirdetések tarifa szerint

SZERKESZTIK:

KÁNTOR MIHÁLY és
SZ. SZÁSZ TIHAMÉR

SZERKESZTŐSÉG: Ricse (Telefon 13)

KIADÓHIVATAL: Sátoraljaujhely,
Vármegyeháza II. udvar (Telefon 109)

Egy őszinte válasz dr. Wagner Károlynak

Kedves Ügyvéd Úr!

Némi meglepetéssel olvastam a Zempléni vármegye legutolsó számát, amelyben Ügyvéd Úr egy egész oldalra terjedő vezércikket szánt nekem. Én olyan jelentéktelen, szürke pontnak tartom magam ebben a választási gépezetben, hogy ekkora megtiszteltetésre nem számítottam.

A Bodrogkőz-t többen írjuk, sőt abban olvasóink hozzászólásai dominálnak; de minthogy szignálom a lapot, készséggel veszem fel a keztyűt s igyekszem kellő tárgyilagossággal választ adni.

Azt írja Ügyvéd Úr, hogy a „mult kötelez.” Már Bismarck, a vaskancellár megmondta, hogy csak az ökor következetes, mert az mindig egyféle takarmányt eszik. Adott esetben azonban a következetességen sem esett csorba, mert itt elvekről nincs szó, csak személyekről. Ügyvéd úr a multban is kormánypárti volt, mint akkori ellenfelei és ma is kormánypárti programmal lépett fel. Az, hogy itt a Bodrogkőzön a kormánypártiságot — a kurucos ellenzéki színezetben juttatja kifejezésre, engem nem téveszt meg.

Ha tehát elvi differencia nincs a személyieket vizsgáljuk, engedje meg azt az őszinteséget nekem, hogy elmondhassam: a két választás és a petíció az igénybe vett eszközöket és módokat illetően annyi salakot hoztak felszínre, hogy én tökéletesen kiabrándultam. S nem egyedül a Bodrogkőzön. Mert, hogy bár váltig tiszta választás után áhítozik Ügyvéd Úr, azt ugyebár mindketten tudjuk, hogy az On választási metódusa a törvény tilalmait illetően tisztán igazán nem volt nevezhető.

Ez a szerencsétlen ország s annak minden rendű és rangú lakója olyan nehéz helyzetben van, hogy ma pártot szervezni — nem kell ahhoz különösebb tehetség. Csak éppen egy kicsit zongorázni kell az elégedetlenség hurjain. A bajokon természetesen — ezt is mindketten tudjuk — Ön se tud segíteni, de a hangzatos jelszavaknak mindig felül a könnyen-hívők tábora. Hogy ez mennyire igaz, éppen a Fodor Lajos esete bizonyítja, aki sokkal kevésbé rutinosabb, alkalmi politikus léte tudott magának pártot szerezni a Bodrogkőzön s ha Pityi Palkó idefárad és ígér minden jót, annak is éppoly készséges tábora kerül, mint volt Fodornak. Amellett a magyart, a történelem tanúsága szerint, mindig pártoskodó nép volt, ez sokszor sirba vitte Magyarországot.

Amikor ma már a Bodrogkőznek egy minden tekintetben kifogástalan, szorgalmas képviselője van, akit a választók jelentős rétege tisztel és becsül, a magam szerény véleménye szerint, igazán semmi értelme nem volt annak, hogy Ügyvéd Úr, harmadszor — a változott helyzet dacára — is

eljött ide, ahol kétszer eredménytelenül végzett s ahol — ismerve az erőviszonyokat — harmadszor sem jut el a babérhoz. Ezzel elindította azt a testvérharcot, amely a sok sűrűn egymást követő választás demoralizáló hatása folytán amugy is átkosan megfertőzte ennek a dolgos, békés vidéknek a lelki életét.

Mindenki, aki olyan elégedetlenséget szít, amelyen segíteni nem tud, aki olyan várakat vetít a naiv lelkek egére, amelyek csupán ködképek lehetnek — csak az ország romlását segíti elő. Ezt ugyebár Ügyvéd Úr is érzi, ha este az ágyban elgondolkozik a mi tragikus magyar sorsunkon.

Levelének egyes kitételeire röviden a következőket: hogy az említett petíciós tanácsok mit javasoltak, mi laikusok nem tudjuk, de hogy Ügyvéd Urat a fellépés jogától eltiltották — ez ugyebár igaz!

Hogy a kisgazdapárt beleolvadt az Egységes pártba s így a kisgazdapártnak külön szervezetei nem lehetnek, tehát Téglás Balázs nem lehet egy olyan párt elnöke, amely párt de jure és de facto nem létezik — ez is igaz.

Hogy Ügyvéd urnak semmi reménye sem lehetett a hivatalos jelöltetéshez, ezt most már a harmadik választás száraz tényei igazolják. Hogy ellenkező esetben, akár Barathy dr. akár Janka Károly, akik Láng báróval szemben nem léptek fel, — nem e léptek volna fel és pedig sikerrel, azt alig kételem. Egyhangú választásról tehát szó sem lehetett volna.

Az a bizonyos nyugdíj ügy! Kedves Ügyvéd Úr, maga még nálamnál is jobban tudja, hogy nyugdíj csak többévet szolgált köztisztviselőnek jár. A katonai szolgálat pedig csak annak számíthat, aki közalkalmazottként vount be. Arról nem tudok, hogy Ügyvéd Úr Tisza István kormányában szolgált volna. A háború 1918. októberében véget ért, Ön pedig 1919 nyarán került — tudomásom szerint — pár hétre az az egyik szegedi ellenforradalmi kormányhoz. Már pedig ezen utólagos pár hetet egy előzőleg le szolgált katonaidővel megpótolni nyugdíjigény szempontjából, még azokban a zavaros időkben is aligha volt lehetséges. Tehát sem 600 pengő, sem 6 fillér nyugdíj nem jutna az Ügyvéd Urra — ez is igaz.

Minden nyugdíjat az államkassza fizet ki, mintahogy a nyugdíjárulékot is az államkassza szedi be a közalkalmazottaktól.

Tamáty József a Faksz vezérigazgatója teljesen érdektelen ember s így engedje meg Ügyvéd Úr, hogy az ő levelében foglaljakat higgyem el. Kérvényeket beadni s a Faksz kölcsönt elintézni, az — kettő! Kérvényeket minden ügyvéd beadhat foglalkozásszerűen, de a kivitelig még hosszú az út!

Barathy Béla dr. csakugyan nem állhat Ön mellé; Ön mellé, aki egy csunya petíciós perben ellenfele volt.

Hogy Ügyvéd Urnak van e pártja, s az milyen erős, hogy csak 1600 ajánlása van vagy 2200 az mind kiderül június 21-én és június 28-án. Addig várjunk türelemmel. Én ismerem a mi táborunk erősségét s a győzelemhez nincs egy hajszálnyit kétségem sem.

A jogvédő iroda legnevesebb jogászainak sincs senkit jussa bezárítani. Ilyen mumust Ügyvéd Úr, mint jó jogász miért alkalmaz? Bezárítani Magyarországon csak a független magyar bíróságnak s a rendőri büntető bíróságnak van joga. Az ön jogtudósai legfeljebb feljelenthetnek valakit, éppugy, ahogy azt bármely kerülő is megetheti.

Egyetlen pontban vagyunk egyek: nem szabad a választásba durváskodást hozni. Ezt az elvet legyen szives először is Ügyvéd Úr saját pártjában érvényesíteni, hogy a mi plakátjainkat éretlen fickók le ne lépdessék, amikor mi minden hívünket megkértük, hogy az ellenfél plakátját tartsák tiszteltben. Mert az ellenféli viszonyt nem lehet ellenségeskedéssé fajítani!

Es még egyet kedves Ügyvéd Úr Ha holnap és holnapután így

szólna a választókhöz: Emberek, én öt éve akarok a Ti képviselőtök lenni. Ebben a szándékomban az érvényesülési vágy vezet, de ennek ellenében a Ti ügyeiteket is gondozni kívánom. Tudom, hogy személyem a mai nehéz viszonyokat meg nem változtathatja, azokon nálam bölcsőbb emberek sem tudnak segíteni. Tehát nem ígérem, hogy olcsóbb lesz a csizma, drágább a buza, nem ígérem, hogy leszállítom a földek árát, mert mint hű kormánypárti politikus megbízok a kormány bölcs vezetésében és azokat becsületes magyarembereknek ismerem. Tudom, hogy amit ezekben a válságos időkben el lehet követni, Ók is megteszik a közboldogulás érdekében... Stb. — Mondom, ha ilyeneket mondogatna Ügyvéd Úr azokon a programbeszédeken, ahol bizonyára minden földi jóval megkecségteti ezeket a mi derék, de hiszékeny bodrogközi véreinket, akikhez mégis csak közelebb állunk mi bodrogköziek, mint Ön, akkor — én is le tudnám venni Ön előtt a kalapomat.

De addig engedje meg, hogy tisztességes eszközökkel bár, de küzdjek a báró Láng Boldizsár volt képviselőnk újbóli megválasztásáért, aki ugyis mint ember, ugyis mint képviselő, száz százalékgig megüti a mi mértékünket.

Sz. Szász Tihamér.

Láng Boldizsár báró ajánlói a kerület községeiben nagy többséget szereztek

Ricse magára maradt. A választási harc eldőntöttnek tekinthető

A Zemplén még szerdán különkiadásban jelentette, hogy szerda reggelig a kerület szavazói 70%-ban aláírták báró Láng Boldizsár ajánló-iveit. A ricsei, agárdi, cigándi és rozvágyi pártirodákra óránként futnak be a jelentések arról, hogy a szavazók mérsékeltbb higgadt elemei a legnagyobb rendben, hűen odaállottak képviselőjük mellé, akinél jobb, dolgosabb képviselőt alig mutathat fel bármely más kerület. Egy öreg lácai magyar mondta ezt a híressé vált mondatot, hogy: „ha már egyik is kormánypárti, a másik is, akkor elvekről nincs szó a kerületben s ostobaság volna azért testvérharcba keveredni, hogy a már dolgozóit kicseréljük arra, aki csak ígéri, hogy „fog” dolgozni. Hogy ez nemcsak a lácaiak véleménye, arról mindenki maga meggyőződhet könnyen, ha sorbaveszi, hogy a választók komolyabb, értelmes gazdái, iparosai és kereskedői a két jelölt közül melyikhez állottak.

A beérkezett ajánlók szerint báró Láng Boldizsár megszerezte az érvényes ajánlások 70%-át s így az előmérkőzésen győzelmet aratott.

Ez annál is örvedetesebb, mert a Wagner-párti kortések a legva-

dabb hírekkel nyugtalanították az egyes falvak békés, munkás lakóit — folyvást „győzedelmekről” ordítva, míg végre már a legelső összeadásnál kiderült, hogy ez a szaladgálás, futkosás csak afféle jerikói láрма volt, hogy megtévesse és hálójába kerítse a gyantlan szavazó polgárokat.

Na de nem ültek fel sokan a hamis híreknek. Akik mégis aláírták, maguk is bánják — amint ezt sorra elmondják a pártirodában. Többen vannak, akik utólag jutottak tudatára, hogy milyen nagyfokú hálátlanságot követtek el azzal szemben, aki minden gondolatában, munkájában az ő javukat munkálta. Ezek mind-mind önként megígérték, hogy az esett csorbát ki fogják köszörlüni.

Utolsó lapszámunkban említettük, miszerint a bodrogközi pártvezetőség abból az alkalomból, hogy báró Láng Boldizsárt jelölték s ő ezt a megtiszteltetést elfogadta, táviratilag üdvözölték Magyarországot miniszterelnökét gróf Bethlen Istvánt. A miniszterelnök ma a bodrogközi egységes párt elnökének, ifj. gróf Mailáth József úrnak a következő választási sürgönyözte:

